

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **TENEVE s.r.o.**, IČO 04518381, se sídlem Nad Hutěmi 1021/11, 198 00 Praha 9,
*zastoupena: Mgr. Jiřím Kubovičem, advokátem,
se sídlem Lublinská 576/11, 181 00 Praha 8,*

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č. j. 38288-2/2019-900000-316

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č. j. 38288-2/2019-900000-316 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 7. 2019, č. j. 11655-13/2019-600000-12 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků (pivo v plechovkách o objemu 0,5 l značky Budweiser Budvar – B: CLASSIC v množství 1512 ks, alk. 4 % obj.; pivo v plechovkách o objemu 0,5 l značky Budweiser Budvar – B: ORIGINAL v množství 1512 ks, alk. 5 % obj.; pivo v plechovkách o objemu 0,5 l značky Staropramen Smíchov v množství 720 ks, alk. 4 % obj.), které byly ve vlastnictví žalobkyně.

Žalobní body

2. Dle žalobkyně jsou obě rozhodnutí nezákonná, neboť trpí procesními i skutkovými vadami. Žalobkyně namítala, že ze strany správních orgánů se nejednalo o kontrolu dopravovaného zboží, jelikož kontrolované nákladní vozidlo Mercedes Benz Sprinter stálo na místě (bylo zaparkované, nedocházelo k žádné vykládce či nakládce jakéhokoli zboží). K takové kontrole by správní orgány měly mít dle názoru žalobkyně zvláštní povolení, neboť řidič s provedením kontroly nesouhlasil. Kontrola byla zaměřená na prokázání zdanění a dopravu dopravovaných výrobků dle zákona o spotřebních daních, nikoli na kontrolu stojících zaparkovaných vozidel.
3. Žalobkyně uvedla, že dodací listy **thu-0001, **thu-0002 a **thu-0026 a faktura č. 251321 dle správních orgánů nesplňovaly náležitosti daňového dokladu podle zákona o spotřebních daních. Tyto doklady si příslušníci celních orgánů našli sami ve vozidle, nebyly správnímu orgánu předány řidičem vozidla. Šlo o doklady zhotovené žalobkyní a jednoznačně z nich vyplývá identifikace předmětných piv. Řidič vozidla se snažil příslušníkům správního orgánu dle svých nejlepších schopností a možností předložit doklady prokazující zdanění propadnutých výrobků. V průběhu řízení žalobkyně dále předložila další dokumenty prokazující zdanění zajištěných piv. Předložené doklady správní orgány nijak nezpochybnilly, naopak tyto doklady považují za doklady, které prokazují zdanění piva spotřební daní.
4. Žalobkyně dále namítla, že řidič vozidla nepodepsal protokol o místním šetření, jelikož z důvodu jazykové bariéry nerozuměl jeho obsahu. Tím dle žalobkyně došlo k porušení procesních práv účastníka řízení. Žalobkyně dále uvedla, že nebyla v řízení vyslechnuta ani poučena o svých procesních právech, o možnosti doplnit důkazy, a nebyla seznámena se spisem před vydáním rozhodnutí.
5. Dle žalobkyně je z podkladů jasné, že předmětné pivo bylo zdaněno spotřební daní. Tuto skutečnost ani správní orgány nezpochybňují. Není však pravdou, že by žalobkyně, resp. řidič vozidla, nepředložil doklady k pivu. Tyto doklady správní orgán našel ve vozidle a žalobkyně pak další podklady předložila v průběhu řízení.
6. Správní orgány měly dle žalobkyně postupovat dle § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních, pokud se jednalo o kontrolu dopravovaných výrobků. Tento názor vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných výrobků, pokud vybrané výrobky, které byly dopravovány spolu s dokladem obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny.

Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na správní spis. Dále uvedl, že bezpochyby lze v projednávaném případě vyvodit závěr, že se skutečně jednalo o dopravu vybraných výrobků. I sama žalobkyně zmiňuje po celou dobu řízení „řidiče předmětného vozidla“ pana T. M. T. Oprávnění provádět kontrolu prokázání zdanění výrobků vyplývá ze zákona, proto nebylo zapotřebí žádné zvláštní povolení. Kontroly prokázání zdanění výrobků jsou prováděny v rámci místního šetření ve smyslu § 80 až § 84 daňového řádu, v rámci kterého mají celní orgány právo přístupu mj. na pozemky, do provozních budov, místností i dopravních prostředků.
8. K dodacím listům a faktuře žalovaný uvedl, že tyto nelze považovat za doklady způsobilé prokázat zdanění předmětných výrobků ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních. K této otázce blíže odkázal na str. 5 až 9 napadeného rozhodnutí. Stejně tak na napadené rozhodnutí odkázal ve vztahu k otázce nemožnosti následného dodatečného prokazování zdanění výrobků.
9. Z žaloby není zřejmé, na jakou konkrétní ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobkyně odkazuje. Byl to žalovaný, kdo aplikaci § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních v daném případě vyloučil. V souvislosti s otázkou (ne)aplikace § 42c odst. 1 písm. b) citovaného zákona na podporu svého závěru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 4 Afs 385/2018-38.
10. Nedůvodná je dle žalovaného i námitka porušení procesních práv žalobkyně. Místní šetření proběhlo zcela v souladu s právními předpisy. Řidič byl řádně poučen, což stvrdil svým podpisem v příloze č. 1 protokolu o místním šetření. Následné odepření podpisu řidičem nemělo na zákonnost postupu žádný vliv. Tvrzení, že řidič s provedením kontroly nesouhlasil, uplatnila žalobkyně poprvé až v žalobě. Tato skutečnost však ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá. Naopak z celého průběhu kontroly je zřejmé, že řidič rozuměl pokynům kontrolujících a věděl, co po něm kontrolující požadují, komunikoval s nimi, srozumitelně odpovídal na jejich dotazy a snažil se spolupracovat.
11. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že protokol o místním šetření byl žalobkyni doručen dne 21. 1. 2019. Dále bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí ze dne 18. 1. 2019 o zajištění vybraných výrobků a oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 1. 2019, prostřednictvím nichž byla řádně poučena o svých procesních právech, mj. o možnosti nahlédnutí do spisu, doplnění či navržení důkazů a o oprávnění vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobkyně nebyla vyslechnuta, neboť skutkový stav byl osvědčen dostatečně a další dokazování by bylo nadbytečné. Ani sama žalobkyně výslech nenavrhovala a k věci se vyjádřila písemně.
12. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém jejím rozsahu zamítl.

Replika žalobkyně

13. V replice žalobkyně uvedla, že od Celního úřadu pro hl. m. Prahu obdržela výzvu k podání daňového přiznání ke spotřební dani dle § 145 daňového řádu, v řízení vedeném pod č. j. 241147/2020-510000-32.2 podle § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních k pivu v plechovkách o objemu 0,5 l značky Staropramen Smíchov v množství 720 ks (3,6 hl), 9°. Ve výzvě dle žalobkyně uvedený správní orgán konstatuje, že má za prokázané zdanění uvedených piv. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný měl postupovat podle § 42 a násl. zákona o spotřebních daních, zejména pak § 42c téhož zákona, tzn. zajištěné pivo uvolnit, jelikož bylo zdaněno, a nikoliv rozhodnout o jeho

propadnutí.

Posouzení věci krajským soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
15. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
16. Žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti.
18. Součástí správního spisu, ze kterého krajský soud při přezkumu rozhodnutí vycházel, je protokol o místním šetření ze dne 17. 1. 2019. Z protokolu vyplývá, že dne 17. 1. 2019 byla na místní komunikaci v areálu tržiště ASIA MARKT v katastru obce Svatá Kateřina provedena kontrola vozidla Mercedes Benz Sprinter, reg. zn. X, a to za účelem prokázání zdanění dopravovaných výrobků (piva) dle § 5 zákona o spotřebních daních. Z protokolu dále vyplývá, že správní orgán v průběhu kontroly vozidla našel dodací listy vystavené žalobkyní č. **thu-0001, **thu-0002 a **thu-0026 a fakturu č. 251321. Následně během prováděného vyskladňování výrobků z vozidla řidič vozidla ukázal na mobilním telefonu e-mail obsahující fakturu č. 251333 ze dne 13. 1. 2019 vystavenou žalobkyní, kterou chtěl prokázat zdanění části dopravovaných výrobků (konkrétně 240 ks piva Budvar 10° a 240 ks piva Budvar 12°). Stejným způsobem řidič vozidla správnímu orgánu předložil fakturu č. 251341 vystavenou žalobkyní dne 17. 1. 2019 v čase 13:46:31 hodin pro odběratele Dalen Shop, s.r.o., která se vztahovala ke stejnému množství dopravovaných výrobků, jaké bylo naloženo v kontrolovaném vozidle. Uvedené doklady jsou též součástí správního spisu. Z dodacích listů vyplývá, že v nich není uvedena náležitost stanovená v § 5 odst. 4 pod písm. b) zákona o spotřebních daních – tj. adresa místa určení, a písm. d) téhož zákona – tj. výše spotřební daně celkem. Rovněž na faktuře č. 251321 nebyl uveden údaj vyžadovaný pod písm. d) předmětného ustanovení, tj. výše spotřební daně celkem. Součástí správního spisu je dále faktura č. 251341 vystavená žalobkyní dne 17. 1. 2019, faktura ze společnosti Makro ze dne 27. 11. 2018 na pivo Staropramen vystavená na žalobkyni jako odběratele a dodací list vypsáný na žalobkyni – odběratelku od společnosti Budvar ze dne 11. 1. 2019 na pivo Budvar ležák a pivo světlé výčepní, které žalobkyni předložila v rámci odvolání proti rozhodnutí o zajištění výrobků dne 24. 1. 2019.
19. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 4. 7. 2019, č. j. 11655-13/2019-600000-12, ve věci zajištěných vybraných výrobků, které byly dopravovány dne 17. 1. 2019 po daňovém území ČR v areálu tržiště ASIA MARKT v katastru obce svatá Kateřina na místní komunikaci před obchodem s názvem „Minimarket Monika“ v zaparkovaném nákladním vozidle zn. Mercedes Benz, reg. zn. X, řízeném T. M. T., nar. XX. X. XXXX, rozhodl dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních o propadnutí vybraných výrobků: pivo v plechovkách o objemu 0,5 l značky Budweiser Budvar – B: CLASSIC v množství 1512 ks, alk. 4 % obj.; pivo v plechovkách o objemu 0,5 l značky Budweiser Budvar – B:ORIGINAL v množství 1512 ks, alk. 5 % obj.; pivo v plechovkách o objemu 0,5 l značky Staropramen Smíchov v množství 720 ks, alk. 4 % obj., které byly ve vlastnictví žalobkyně.

20. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně vycházel z protokolu o místním šetření, rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků č. j. 11655-2/2019-600000-61, předložených dokladů a fotodokumentace. Dále popsal, jak dne 17. 1. 2019 probíhala kontrola uvedeného nákladního vozidla prováděná pracovníky Celního úřadu pro Plzeňský kraj. Správní orgán uvedl, že při kontrole byly předloženy správnímu orgánu doklady k jednotlivým výrobkům, které neobsahovaly všechny zákonem stanovené údaje (konkrétně chyběl údaj o výši spotřební daně celkem a u dodacích listů navíc údaj o odběrateli). V daném případě byl vyžadován doklad splňující náležitosti dle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, neboť se jednalo o výrobky již uvedené do volného daňového oběhu a jednalo se o převážení výrobků z jednoho místa na druhé. Jelikož předložené doklady neobsahovaly všechny zákonem stanovené údaje, nelze je považovat za zákonem stanovený doklad ve smyslu citovaného ustanovení. Správní orgán dále uvedl, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že s uvedenými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tj. že byly dopravovány bez náležitého dokladu uvedeného v § 5 odst. 1 citovaného zákona, tedy v rozporu se zákonnou povinností. Dle správního orgánu bylo namíste postupovat dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona a rozhodnout o propadnutí výrobků, neboť pro to byly splněny všechny podmínky, tj. předmětem řízení jsou výrobky, jejichž doprava se uskutečňuje bez zákonem stanoveného dokladu; vlastník výrobků je znám a výrobky nebyly určeny k osobní spotřebě.
21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. K odvolání žalobkyně opětovně předložila fakturu č. 251341 ze dne 17. 1. 2019, fakturu ze společnosti Makro ze dne 27. 11. 2018 a dodací list ze dne 11. 1. 2019. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaná zabývala jednotlivými odvolacími námitkami, které jsou obdobné, jako námitky uplatněné v žalobě. K námitce, že se nejednalo o kontrolu dopravovaného zboží, jelikož vůz stál zaparkovaný namíste, žalovaný uvedl, že zboží bylo přepravováno, jelikož bylo zjištěno na místní komunikaci mimo sídlo či provozovnu žalobkyně. Dopravou výrobků se rozumí celý proces přepravy, tj. z jednoho místa do konečného místa určení, a to včetně zastavení kontrolovaného vozidla např. za účelem pauzy v dopravě. Žalovaný uvedl, že ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobkyně nakoupila zboží, které následně postupně rozvážela a přeprodávala dalším odběratelům. O tom svědčí zejména okolnosti zjištěné při místním šetření, zejména způsob stání kontrolovaného vozidla (stál s otevřenými dveřmi nákladového prostoru, přítomnost řidiče v nákladovém prostoru), předložení faktury č. 251341 vystavené žalobkyní v průběhu kontroly s označením Dalen Shop jako odběratele, a skutečnost, že majitelem kontrolovaného vozidla je jediný společník a jednatel žalobkyně.
22. Z § 42 odst. 1 ve spojení s § 42b a násl. a § 5 zákona o spotřebních daních vyplývá skutková podstata, že dopravované vybrané výrobky správce daně zajistí, nejsou-li dopravovány s vyžadovanými doklady. Tyto doklady musí v době přepravy existovat, musí dopravu výrobků přímo provázet a musí splňovat zákonem stanovené náležitosti. Pokud není takový doklad při kontrole předložen, je skutková podstata naplněna. Jakékoli dodatečné předložení dokladů je z pohledu naplnění skutkové podstaty irelevantní a není možné následný postup správního orgánu zvrátit. Smyslem takto přísné úpravy je zajištění reálné možnosti ztotožnit druhově zaměnitelné vybrané výrobky s doklady, tedy možnost je individualizovat. Řidič vozidla při zahájení kontroly nebyl schopen k předmětným výrobkům předložit žádné doklady. Správním orgánem nalezené doklady v nákladovém

prostoru (dodací listy a faktura č. 251321), nelze považovat za doklady prokazující zdanění výrobků, neboť neobsahují adresu místa určení, ani vyčíslení spotřební daně celkem, navíc žalobkyně o nich výslovně v odvolání prohlásila, že k předmětnému pivu nenáleží a že k němu patří faktura č. 251341. Uvedená faktura však nebyla předložena řidičem při zahájení kontroly, a proto se žalovaný nezabýval tím, zda splňuje potřebné náležitosti. Uvedená faktura byla vystavena až téměř hodinu po zahájení kontroly. Rovněž faktura č. 251333 byla předložena prostřednictvím displeje mobilního telefonu řidiče vozidla až v průběhu vyskladňování piva v hale celního úřadu. Navíc ani ta, jak bylo prokázáno, se k předmětnému pivu nevztahuje. Nic na věci nemůže změnit skutečnost, že žalobkyně v rámci řízení o zajištěných výrobcích předložila další doklady. Tyto měly být předloženy při samotné kontrole. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že na případ žalobkyně nedopadá § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, neboť v případě žalobkyně byly dodací listy vyhodnoceny jako neúplné. Jako nedůvodnou vyhodnotil žalovaný i odvolací námitku týkající se neznalosti českého jazyka řidiče. Dle žalovaného sám řidič uvedl, že česky rozumí a navíc z průběhu kontroly zachycené v protokole o kontrole vyplývá, že řidič rozuměl pokynům kontrolujících osob, pochopil, co po něm je požadováno, odpovídal na jejich dotazy a snažil se spolupracovat. Žalovaný neshledal žádnou vadu, pro kterou by bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné či nezákonné.

23. Soud vycházel při posouzení věci z následující právní úpravy.
24. Podle § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních platí: *„Na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak. Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu.“*
25. Podle § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních: *„Doklad o dopravě podle odstavce 1 vystavuje právnická nebo fyzická osoba, která vybrané výrobky již uvedené do volného daňového oběhu vydá pro dopravu, přičemž nejsou splněny podmínky, na jejichž základě je stanovena povinnost vydat daňový doklad podle odstavce 2 nebo doklad o prodeji podle odstavce 3. Doklad o dopravě musí obsahovat tyto údaje:*
 - a) *obchodní firmy nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, odesílatele,*
 - b) *adresu místa určení a v případě, že to není možné, jiné údaje určující polohu místa určení,*
 - c) *množství dopravovaných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení,*
 - d) *výši spotřební daně celkem,*
 - e) *datum vystavení dokladu o dopravě,*
 - f) *číslo dokladu o dopravě.“*
26. Podle § 5 odst. 6 věta první zákona o spotřebních daních platí: *„Vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu lze dopravovat pouze s daňovým dokladem, dokladem o prodeji, dokladem o dopravě nebo rozhodnutím dle odstavce 5.“*

27. Dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních dále platí, že: „Správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5.“
28. Podle § 42b zákona o spotřebních daních správce daně, který rozhodl o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, bezodkladně zahájí řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval.
29. Podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních platí: „Pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo b) zabránění v ostatních případech.“
30. Dle § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že: „Správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud
- a) s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2,
 - b) vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně,
 - c) vybrané výrobky, které byly skladovány s dokladem podle 42 odst. 2 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny.“
31. Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 1. 2019 bylo rozhodnutím Celního úřadu pro Plzeňský kraj č. j. 11655-2/2019-600000-61 ve spojení s rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 7. 6. 2019, č. j. 11807-2/2019-900000-316, rozhodnuto o zajištění vybraných výrobků shora specifikovaných v odstavci 19 tohoto rozsudku. Uvedená skutečnost není mezi stranami sporná. Jelikož správní orgán následně neshledal důvody pro uvolnění zajištěných výrobků ve smyslu § 42c zákona o spotřebních daních, rozhodl žalobou napadenými rozhodnutími o propadnutí vybraných výrobků.
32. S tímto postupem správních orgánů však žalobkyně nesouhlasí, neboť dle jejího názoru předmětné zboží nebylo přepravováno, jelikož kontrolované vozidlo stálo na místě, a ze strany správních orgánů se tedy nemohlo jednat o kontrolu dopravovaného zboží. Správní orgány tak k provedení kontroly neměly potřebné oprávnění. S uvedeným názorem žalobkyně krajský soud nesouhlasí. Z protokolu o místním šetření sice skutečně vyplývá, že vozidlo, ve kterém byly nalezeny předmětné výrobky, se skutečně v době zahájení kontroly fakticky nepohybovalo, tj. stálo zaparkované na jednom místě, avšak i takový stav vozidla lze za určitých okolností považovat za dopravování výrobků, resp. součást procesu dopravy výrobků. Jak správně a logicky uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, lze dopravou obecně rozumět činnost v prostorovém přemísťování osob a věcí za použití dopravních prostředků, cest energie a pracovních sil, jejichž užitečným efektem je přemístění těchto osob a věcí. S uvedenou definicí se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na ní. Dále je nutno dodat, že procesem dopravy nelze vždy rozumět pouze samotnou přepravu zboží, tj. časový úsek, ve kterém je zboží fakticky v pohybu a přemísťuje se z místa A do místa B, jak se domnívá žalobkyně. Součástí dopravy je totiž třeba rozumět i všechny takové činnosti, které s dopravou zboží a jeho doručením do místa určení souvisejí. Bezpochyby se tak může jednat i okamžiky vykládky výrobků v místě určení poté, co vozidlo do místa určení dojezdí a zastavilo, případně i okamžiky spojené s přípravou vykládky zboží (např. jako v projednávaném případě otevřené dveře nákladového prostoru a přítomnost řidiče v nákladovém prostoru). O dopravu výrobků se

pak bude bezesporu jednat i v okamžiku, kdy např. řidič provádějící dopravu zastaví své vozidlo z důvodu vykonání bezpečnostní přestávky popř. z důvodu zastávky za účelem naložení dalších výrobků či vyložení části výrobků s jiným místem určení.

33. V daném případě vyšlo najevo, že zastavení resp. stání vozidla Mercedes Benz, ve kterém byly nalezeny předmětné výrobky, bylo součástí procesu dopravy zboží z místa odeslání do místa určení, a že správní orgány měly k provedené kontrole oprávnění [takové oprávnění vyplývá § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve spojení s § 1 odst. 4 zákona o spotřebních daní a ve spojení s § 80 až 84 daňového řádu, jak správně uvedl žalovaný ve svém vyjádření]. Rovněž z protokolu o místním šetření vyplývá, že sám řidič vozidla při kontrole uvedl, že *pomáhal kamarádovi s rozvozem zboží* a že toto měl vykládat na tržišti ASIA MARKT v katastru obce Svatá Kateřina u Rozvadova do obchodu DALEN SHOP. Z tohoto vyjádření řidiče je spolu s výše uvedeným bezpochyby zřejmé, že doprava výrobků ještě nebyla ukončena a stále probíhala. Správní orgány tedy nepochybily, když usoudily, že se jedná o dopravované výrobky, ke kterým je povinnost předložit doklady ve smyslu § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Námitka žalobkyně je tedy nedůvodná.
34. Krajský soud pak neshledal jako důvodnou ani námitku žalobkyně, že došlo k porušení procesních práv účastníka tím, že řidič vozidla komunikující s kontrolujícími osobami jednak nesouhlasil s provedením kontroly a jednak, že nerozuměl dostatečně česky, protože i z tohoto důvodu nepodepsal protokol o místním šetření. Soud v první řadě uvádí, že z protokolu o místním šetření jednoznačně vyplývá, že řidič se správními orgány při kontrole spolupracoval, kontrolu umožnil a žádným způsobem se jí nebránil. Soud se rovněž neztotožňuje s názorem žalobkyně, že řidič nerozuměl česky. Z obsahu správního spisu jednak plyne, že řidič kontrolovaného vozidla před zahájením kontroly podepsal protokol o svém poučení (příloha č. 1 protokolu o místním šetření), který byl vyhotoven v českém jazyce, a lze tedy usuzovat, že mu porozuměl, když jej podepsal. Dále z protokolu o místním šetření vyplývá, že řidič reagoval na výzvu správního orgánu k předložení dokumentů a odpovídal na otázky, které mu správní orgán kladl. Na otázku, zda rozumí česky, uvedl, že ano. Řidič se dokonce sám v průběhu prováděné kontroly pokoušel elektronickou cestou zajistit potřebné doklady od žalobkyně, které po něm správní orgán požadoval, přičemž rovněž tento přístup řidiče spolu s ostatními uvedenými skutečnostmi svědčí o tom, že řidič věděl, čeho se kontrola týká a co po něm správní orgán žádá. Po celou dobu prováděné kontroly řidič nenamítl, že by kontrolujícím osobám nerozuměl. Odmítnutí přiložení podpisu na protokol o provedeném místním šetření ze strany řidiče pak zdejší soud považuje spíše za účelové jednání ze strany řidiče, které však nemá vliv na použitelnost protokolu v dalším správním řízení, neboť dle § 62 odst. 4 daňového řádu nemá odepření podpisu vliv na použitelnost protokolu jako důkazního prostředku. Lze tedy uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud z protokolu o místním šetření vycházely.
35. Žalobkyně dále namítala, že v průběhu řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno zdanění předmětných výrobků ve smyslu shora citovaného § 5 zákona o spotřebních daních. Z výše citovaných ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních vyplývá, že pokud kdokoli na daňovém území České republiky nakládá (v případě žalobkyně dopravuje) s vybranými výrobky uvedenými do volného oběhu, je vždy při kontrole povinen prokázat jejich zdanění, a to zákonem stanovenými doklady, pokud se ovšem nejedná o výrobky pro osobní spotřebu. V daném případě bylo s ohledem na množství převážených výrobků a na skutečnost, že žalobkyně jakožto vlastník výrobků je podnikatel, zjištěno, že

dopravované zboží není dopravované za účelem osobní spotřeby. Tuto skutečnost ostatně ani žalobkyně nerozporuje. V takovém případě tedy byla žalobkyně povinna prokázat jejich zdanění, a to tzv. dokladem o dopravě ve smyslu § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních s tím, že tento doklad musí splňovat náležitosti upravené v § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních, který se užije v případě dopravy výrobků, o kterou se v právě projednávaném případě jednalo.

36. Uvedené doklady byla žalobkyně resp. řidič kontrolovaného vozidla povinen předložit na vyzvání správního orgánu již při provádění samotné kontroly. Přepravované alkoholické nápoje jsou druhově určené zboží, k jehož identifikaci slouží právě doklady uvedené v § 5 zákona o spotřebních daních, v případě žalobkyně doklad o dopravě. Tento doklad pak musí být přítomen u přepravovaných výrobků v jakémkoli okamžiku uskutečňované dopravy. K tomu lze pro úplnost poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 1 Afs 131/2015-38, dle kterého: „[p]ro účinnost celních kontrol dopravovaných vybraných výrobků, a tedy i motorové nafty, předvídá § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních jejich transport pouze v doprovodu daňového dokladu, dokladu o prodeji, dokladu o dopravě nebo s rozhodnutím dle § 5 odst. 5. Právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy. Kontrola vybraných výrobků, které je možné identifikovat právě ve spojení s příslušným dokladem, by v případě nedodržování této povinnosti byla de facto znemožněna.“ U druhově určených věcí je totiž s ohledem na jejich povahu prakticky vyloučena možnost, aby k prokázání jejich nabytí či zdanění konkrétního množství těchto výrobků došlo až na základě později předložených dokladů. Mohlo by tak totiž docházet k nelegálnímu dodatečnému dotváření příslušných dokladů, což je pro účely řádné evidence těchto výrobků a jejich zdanění a následné kontroly nežádoucí.
37. Nepředložil-li tedy řidič vozidla, které alkoholické nápoje přepravovalo, požadované doklady, byla naplněna skutková podstata obsažená v § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Případné dodatečné doložení dokladu o dopravě, případně dokladů prokazujících nákup a zdanění přepravovaných vybraných výrobků již nemůže nic změnit na skutečnosti, že v rámci dopravy a samotné kontroly nebyl zákonem předepsaný doklad předložen.
38. V tomto směru je nutno zdůraznit, že žalobkyně už v žalobě ani netvrdila, že potřebné doklady byly předloženy řidičem při provádění kontroly, a tedy nesporela ani závěry žalovaného resp. správního orgánu I. stupně, že příslušné doklady žalobkyně předkládala až ve správním řízení. Sama žalobkyně pak v souvislosti s prokázáním zdanění výrobků poukazuje až na listiny, které předložila v průběhu správního řízení. Následné předložení těchto dokladů ve správním řízení, jak již bylo uvedeno výše, však není, s ohledem na povinnost tyto doklady převážet spolu s dopravovaným zbožím, rozhodné. Krajský soud se tedy ani následným prokazováním zdanění výrobků a posuzováním jednotlivých dokladů ve svém rozsudku nezabýval. Z uvedených důvodů je v daném případě rovněž irrelevantní poukaz žalobkyně na sdělení Celního úřadu pro hl. m. Prahu o prokázání zdanění piv (ve výzvě ze dne 14. 4. 2020), který žalobkyně učinila ve své replice.
39. Nelze pak souhlasit ani s názorem žalobkyně, že v daném případě mělo být postupováno dle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy, že mělo být rozhodnuto o uvolnění zajištěných výrobků, neboť vybrané výrobky, které byly dopravovány spolu s dokladem obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny, a nikoli o jejich propadnutí státu ve smyslu § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních. Uvedený § 42c odst. 1

písm. b) zákona o spotřebních daních se použije na případy, kdy vybrané výrobky byly dopravovány s formálně nedokonalým dokladem (tj. dokladem s nesprávnými či nepravdivými údaji), ale prokázalo se, že tento nedostatek nevedl k pochybení z hlediska samotného zdanění výrobků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018 – 35). Tato skutečnost však v daném případě nenastala. Ve správním řízení bylo prokázáno, že doklady, které předložil řidič při kontrole, neobsahovaly všechny zákonem stanovené údaje a byly tedy neúplné (absentoval údaj o místě určení či celková výše spotřební daně). Ustanovení § 42c odst. 1 písm. b) zákona však počítá pouze s variantou, že předložený doklad může být nesprávný či nepravdivý, ale nikoli neúplný, tj. že mu chybí některá ze zákonných náležitostí. Z důvodové zprávy k zákonu č. 315/2015 Sb., kterým byl s účinností od 1. 1. 2016 novelizován zákon o spotřebních daních, totiž vyplývá, že nesprávnosti dokladu ve smyslu § 42c odst. 1 písm. b) jsou například takové vady, které mohou vzniknout z nepozornosti či chybou v psaní či počtech. V daném případě však některé náležitosti zcela chyběly. Navíc je na tomto místě vhodné též zdůraznit, že žalobkyně ve svém odvolání ze dne 22. 7. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sama uvedla, že dodací listy, které byly nalezeny kontrolujícími osobami správního orgánu při předmětné kontrole, nenáleží k vybraným výrobkům, které byly ve vozidle nalezeny. Žalobkyně uvedla, že k výrobkům náleží faktura č. 251341, která byla řidičem předložena až dodatečně a byla též neúplná, a jejíž úplná verze byla správnímu orgánu předložena v průběhu řízení. Uvedená skutečnost vyplývá i ze samotné žaloby. Žalobkyně nečiní spornou ani skutečnost, že i faktura č. 251341, kterou řidič předložil správnímu orgánu prostřednictvím svého mobilního telefonu, neobsahovala všechny náležitosti (tj. chyběl v ní údaj o celkové výši spotřební daně) a byla tedy neúplná. Vybrané výrobky tak byly dopravovány bez dokladu ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních. Jak již vyplynulo z výše uvedené argumentace zdejšího soudu, není rozhodné, zda jsou doklady o dopravě doloženy správnímu orgánu následně v průběhu správního řízení, ale zda jsou k dispozici u řidiče při provádění samotné přepravy, resp. při kontrole vozidla, které dopravu provádí. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud na věc aplikovaly § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních a rozhodly o propadnutí zajištěných výrobků.

40. Nedůvodná je rovněž námitka, že žalobkyně nebyla poučena o možnosti navrhnout důkazy a o právu nahlédnout do správního spisu. Tato skutečnost vyplývá z oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 1. 2019, č. j. 11655-3/2019-600000-61, které bylo žalobkyni správním orgánem v rámci řízení v prvním stupni řádně doručeno, a ve kterém byla poučena o svých procesních právech, mezi kterými bylo jak poučení o právu navrhnout a předkládat důkazy, tak poučení o možnosti nahlédnout do správního spisu a oprávnění vyjádřit se před rozhodnutím věci k nashromážděným podkladům. Lze tedy konstatovat, že správní orgán I. stupně v tomto směru své poučovací povinnosti dostál. Pro úplnost lze rovněž konstatovat, že žalobkyně sama v průběhu řízení zaslala své písemné vyjádření k věci a předkládala listinné důkazy k prokázání svých tvrzení a zdanění výrobků, je tedy zřejmé, že se svým právem na překládání důkazních návrhů či svých tvrzení byla srozuměna. V takovém případě, i pokud by správní orgán žalobkyni v tomto směru dostatečně nepoučil, nejednalo by se o tak závažnou vadu, která by mohla způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Nezákonnost pak soud neshledal ani ve skutečnosti, že žalovaný správní orgán v odvolacím řízení před vydáním napadeného rozhodnutí žalobkyni nepoučil o možnosti seznámení s obsahem spisu a nashromážděnými podklady a nedal jí možnost vyjádřit se k těmto podkladům. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný odvolací orgán v rámci

řízení o odvolání vycházel z podkladů, které měl k dispozici správní orgán I. stupně (s nimi se tedy mohla žalobkyně seznámit již v prvostupňovém řízení) a dále z listin, které žalobkyně sama správním orgánům předložila. Skutkový stav věci, ze kterého žalovaný vycházel, se tedy v průběhu odvolacího řízení nijak nezměnil. K dispozici oproti původnímu řízení měl navíc akorát další faktury předložené samotnou žalobkyní, které však součástí spisu byly již v řízení před správním orgánem I. stupně. Obsah těchto faktur však musel být žalobkyni znám, když ta je sama správnímu orgánu předložila. Žalovaný tedy nevycházel ze žádných skutečností či podkladů, se kterými by nebyla žalobkyně seznámena nebo se kterými by neměla možnost se seznámit v předchozím řízení. V takovém případě pochybení správního orgánu spočívající v tom, že účastníkovi řízení nebyla dána možnost vyjádřit se k nashromážděným podkladům před vydáním rozhodnutí, nelze považovat za natolik závažné, že by způsobilo nezákonnost rozhodnutí. Uvedený názor zastává i poměrně ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 Afs 40/2003-61, ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005- 83 a rozsudek ze dne 28. 3. 2014 č. j. 5 Afs 15/2012-102. V rozsudku ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 – 61, se uvádí, že smyslem ustanovení § 33 odst. 2 starého správního řádu „je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán sbromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví. Z výše uvedeného logicky vyplývá, že jednání účastníka, který správnímu orgánu zaslal listiny sloužící na podporu jeho tvrzení, již obsahuje i jeho vyjádření k těmto podkladům a ke způsobu jejich zjištění. Za předpokladu, že správní orgán (stěžovatel) pak řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, (...) nedošlo k porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu. Vyzvání účastníka podle citovaného ustanovení by bylo čistě formálním úkonem“. Uvedený rozsudek se sice vyjadřuje k předchozí právní úpravě správního řízení (tj. k úpravě § 33 odst. 2 v zákonu č. 71/1976 Sb., o správní řízení), avšak dle názoru zdejšího soudu lze závěry tam uvedené užít i na právě projednávanou věc, resp. na úpravu v zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť i tato současná právní úprava v § 63 odst. 3 stanovuje povinnost správního orgánu před vydáním rozhodnutí dát účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve shodě citovaným závěrem lze konstatovat, že za dané situace, kdy skutkový stav rozhodující pro výsledek správního řízení nebyl doplňován novými důkazy, se kterými by nebyla žalobkyně obeznámena, nepředstavuje postup žalovaného vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí o věci samé. Námitku žalobkyně tak soud shledal nedůvodnou.

42. Žalobkyně dále pouze ve zcela obecné rovině namítala, že správní orgán pochybil, pokud neprovedl její výslech. Soud v této souvislosti předesílá, že není věcí soudu, aby za účastníky domýšlel jejich argumentaci. Náležitostí žaloby proti rozhodnutí jsou dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobní body, z nichž musí být patrné, jednak z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné nebo jaké vady shledává v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí, a především pak také, jakým způsobem se vytýkané vady dotkly práv žalobkyně. Žalobkyně rovněž ani netvrdila, jaké skutečnosti by měly být jejím výslechem prokázány. K uvedenému lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, které zní: „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel

další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ S uvedeným názorem se krajský soud ztotožňuje a ve stejné obecné rovině k uvedené námitce konstatuje, že správní orgán nepochybil, pokud neprovedl výslech žalobkyně. Správní orgán při svém rozhodování může užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutkový stav věci, na základě kterého bude možné vydat rozhodnutí. Jedná se zejména o listinné podklady, svědecké výpovědi, znalecké posudky apod. I výslech účastníka řízení může být jedním z uvedených podkladů. Obecně je však ponecháno na uvážení správních orgánů, které z podkladů za účelem zjištění skutkového stavu získá, pokud stav zjistí náležitě. Nemusí tedy vždy užít všech důkazních prostředků či podkladů, které mu právní předpisy umožňují, vždy záleží na konkrétním případě. Soud k uvedenému dále uvádí, že v právě posuzovaném případě byl správními orgány skutkový stav náležitě zjištěn, jak vyplývá z listin založených ve správním spisu, a výslech žalobkyně jakožto účastnice řízení by byl v daném případě nadbytečný. I tuto námitku soud tedy shledal nedůvodnou.

43. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

44. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. listopadu 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu